

## U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Vojtěcha Šimíčka (soudce zpravodaj), soudkyně Michaely Bejčkové a soudce Ondřeje Mrákovy ve věci žalobce: **T. T. N.**, zastoupený advokátem Mgr. Vratislavem Polkou, Berní 2261/1, Ústí nad Labem, proti žalované: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, proti rozhodnutí žalované ze dne 18. 12. 2023, čj. MV-199624-4/SO-2023, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 3. 6. 2025, čj. 178 A 2/2024-42,

### t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

### O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobce (*stěžovatel*) požádal o povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie na území České republiky podle § 87c zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky. Odbor azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra jeho žádost zamítl pro existenci důvodného nebezpečí, že by stěžovatel mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek podle § 87d odst. 1 písm. b) téhož zákona. Stěžovatel se proto odvolal ke Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců Ministerstva vnitra (*žalované*), která však odvolání zamítla v záhlaví označeným rozhodnutím. Stěžovatel podal proti zmíněnému rozhodnutí žalobu ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem (*krajský soud*), který ji v záhlaví označeným rozsudkem zamítl. Ztotožnil se přitom se závěrem o správnosti zamítnutí žádosti, zejména kvůli opakovanému páchání trestné činnosti stěžovatelem.

[2] **Stěžovatel** napadá rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), d) s. ř. s., tedy pro nezákonnost spočívající v nesprávném právním posouzení a pro nepřezkoumatelnost, a navrhuje jej zrušit.

[3] Stěžovatel předně nesouhlasí s tím, že představuje nebezpečí závažného narušení veřejného pořádku. Zdůrazňuje, že trestné činy spáchal před více než 10 lety, resp. 14 lety, trest vykonal a osvědčil se. Poté se od roku 2013 do roku 2022 nedopustil žádného protiprávního činu. Trestný čin spáchaný v roce 2022 prý nebyl závažné povahy, stěžovatel

se k němu doznal, spolupracoval a uzavřel dohodu o vině. Následně byl podmíněně propuštěn z výkonu trestu. Při posuzování podmíněného propuštění se přitom trestní soud řídí totožnými úvahami jako správní orgány při posuzování žádosti o povolení přechodného pobytu. Důvod pro zamítnutí žádosti tedy nebyl naplněn a závěr správních orgánů je s ohledem na rozhodnutí o podmíněném propuštění rovněž v rozporu se zásadami předvídatelnosti rozhodování a ochrany legitimního očekávání.

[4] Krajský soud prý pochybil též při posouzení přiměřenosti zásahu do práv stěžovatele. Podle usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 26. 7. 2011, čj. 3 As 4/2010-141, je totiž nutné zohlednit požadavek na přiměřenost rozhodnutí o pobytovém oprávnění zakotvený v čl. 27 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES ze dne 29. dubna 2004 o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států. Krajský soud však přehlédl devastující zásah rozhodnutí do soukromého a rodinného života stěžovatele. V rozporu s uvedenou judikaturou totiž krajský soud založil svoje závěry pouze na minulém trestním odsouzení.

[5] **Žalovaná** zdůrazňuje, že stěžovatele od páčání trestné činnosti neodradilo ani opakované odsouzení k nepodmíněnému trestu odnětí svobody. Trestná činnost stěžovatele byla závažná a nejednalo se o jednorázový excés. Krajský soud dostatečně odůvodnil, proč je rozhodnutí žalované správné, a stěžovatel skutečně představuje riziko pro veřejný pořádek.

[6] NSS připomíná, že v řízení před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, z čehož plyne, že se musí podle § 104a odst. 1 s. ř. s. nejprve zabývat tím, zda kasační stížnost svým významem přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Není-li tomu tak, soud kasační stížnost odmítne jako nepřijatelnou. Pouze u přijatelné kasační stížnosti tedy NSS může přikročit k posouzení její důvodnosti. V souladu s ustálenou judikaturou se o přijatelnou kasační stížnost může jednat:

- 1) dotýká-li se kasační stížnost právních otázek, které dosud nebyly vůbec nebo plně judikaturou zdejšího soudu řešeny;
- 2) jedná-li se o právní otázky řešené judikaturou rozdílně;
- 3) existuje-li důvodná potřeba učinit judikaturní odklon; anebo
- 4) bylo-li v rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[7] Je též třeba připomenout, že je primárně úkolem a zájmem stěžovatele, aby soudu poskytl k otázce přijatelnosti přesvědčivou argumentaci. NSS není povinen si tyto důvody domýšlet namísto něj. Uvedenému požadavku však stěžovatel ani jeho právní zástupce nedostáli. Stížnostní argumentace se totiž omezuje na pouhou polemiku se závěrem o naplnění důvodu zamítnutí žádosti. Kasační námitky směřují podle svého obsahu k tomu, že krajský soud nesprávně vyložil právní úpravu. NSS ale nic takového nezjistil. Naopak zcela chybí tvrzení, že by v posuzovaném případě vyvstala nějaká „nová“ právní otázka, že by napadený rozsudek nerespektoval dosavadní judikaturu nebo že by bylo vhodné učinit judikaturní odklon.

[8] NSS posoudil kasační stížnost stěžovatele a dospěl k závěru, že je **nepřijatelná**.

[9] Otázkou výkladu pojmu „zjevné narušení veřejného pořádku“ se již zdejší soud ve své judikatuře podrobně zabýval. V již zmiňovaném usnesení rozšířeného senátu čj. 3 As 4/2010-151 upozornil, že narušením veřejného pořádku podle § 119 odst. 2 zákona

pokračování

o pobytu cizinců „*může být jen takové jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti (srov. čl. 27 odst. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES). I v takovém případě je však nutno zohlednit individuální okolnosti života cizince a přihlídnout k jeho celkové životní situaci.*“ Pojem veřejný pořádek je dle judikatury nutné vykládat jednotně napříč zákonem o pobytu cizinců (srov. rozsudky NSS ze dne 14. 2. 2020, čj. 5 Azs 383/2019-40, ze dne 29. 5. 2020, čj. 2 Azs 29/2019-33, ze dne 21. 10. 2022, čj. 5 Azs 137/2022-40).

[10] NSS též zdůraznil, že předchozí odsouzení cizince není samo o sobě důvodem pro konstatování ohrožení veřejného pořádku a automatické zamítnutí žádosti o pobytové oprávnění. K žádostem je nutné přistupovat individuálně a zhodnotit přitom celou řadu kritérií. Z pohledu samotného trestného činu je podstatná jeho závažnost a povaha, předcházející bezúhonnost či opakování trestné činnosti, chování žadatele ve vazbě, ve výkonu trestu a po propuštění, motiv, který jej ke spáchání trestného činu vedl, nebo jeho postoj k dosavadní trestné činnosti (viz citované rozsudky čj. 5 Azs 383/2019-40 a čj. 5 Azs 137/2022-40).

[11] Zdejší soud v minulosti taktéž upozornil, že v oblasti cizineckého práva je nutné aplikovat opatření k ochraně veřejného pořádku v souladu se zásadou přiměřenosti a zohlednit přitom skutečnosti jako jsou „*délka pobytu dotyčné osoby na daném území, věk, zdravotní stav, rodinné a ekonomické poměry, společenská a kulturní integrace v hostitelském členském státě, intenzita vazeb na zemi původu atd.*“ (srov. např. rozsudky NSS ze dne 20. 9. 2018, čj. 10 Azs 127/2018-30, ze dne 29. 4. 2020, čj. 1 Azs 76/2020-39, ze dne 25. 8. 2015, čj. 6 Azs 96/2015-30 a ze dne 23. 8. 2024, čj. 5 Azs 123/2024-50, č. 4636/2024 Sb. NSS).

[12] Z uvedeného je zřejmé, že stěžovatelem zpochybňovaná otázka byla zdejším soudem již dostatečně a opakovaně řešena. V posuzovaném případě neshledal NSS důvod se od dosavadní jednotné judikatury odchýlit a stěžovatel ostatně ani nevznesl žádné argumenty, proč by tak měl učinit.

[13] Z napadeného rozsudku vyplývá, že krajský soud v bodech 35 a násl. vyšel z judikurní definice narušení veřejného pořádku, na kterou navázal úvahami o naplnění důvodu k zamítnutí žádosti stěžovatele. Zohlednil přitom zejména opakování trestné činnosti na území České republiky i ve Spolkové republice Německo, závažnost trestné činnosti (dlouhodobost, spáchání v organizované skupině) a skutečnost, že stěžovatel trestnou činnost na území Evropské unie nepáchal prakticky jen tehdy, když byl ve Vietnamu, ve výkonu trestu odnětí svobody nebo „v podmínce“. Krajský soud dále konstatoval, že se stěžovatel zjevně nepoučil, o čemž svědčí i jeho snaha bagatelizovat závažnost trestné činnosti. Rovněž zohlednil, že se stěžovatel v minulosti pokusil získat pobytové oprávnění účelovým sňatkem za úplatu. Krajský soud proto uzavřel, že správní orgány správně konstatovaly naplnění důvodu zamítnutí žádosti.

[14] V bodě 38 a násl. se krajský soud vypořádal za pomoci judikatury zdejšího soudu s otázkou přiměřenosti zamítavého rozhodnutí o žádosti stěžovatele. Zohlednil přitom manželství stěžovatele (bez společných dětí i majetku) a stěžovatelem komentované okolnosti jeho vzniku, absenci dalších rodinných vazeb na území České republiky, nízkou míru snahy o integraci stěžovatele do společnosti v České republice a možnost návratu do Vietnamu a vazby v této zemi.

[15] Podle NSS je zjevné, že krajský soud v napadeném rozsudku postupoval v souladu s judikaturou zdejšího soudu. Ve shodě se správními orgány totiž posoudil veškeré relevantní okolnosti, které svědčily pro zamítnutí žádosti stěžovatele. Nedopustil se přitom žádného zásadního pochybení, které by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. NSS proto uzavírá, že ani tyto důvody přijatelnosti kasační stížnosti nebyly naplněny.

[16] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v posuzované věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů nenáleží. Žalované v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly.

**P o u č e n í :** Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. září 2025

Vojtěch Šimíček  
předseda senátu